Salo, 21 Decembrie 197[illegible]

Dragă Camarade Cuzen,

Am primit scrisoarea cu data poștei din [illegible] cu anexele pentru care îți mulțumesc călduros. Între timp, am primit și „Stindardul" (ediție specială) cu articolul „E. M. Cioran portretu"

1) Și eu cred că pe plan intern (românesc) cazul Cioran poate fi considerat lămurit. Nu același lucru se poate spune pe plan extern (internațional). Ori aici problema este mai dificilă. Interviewul lui Cioran încadrat de alte interviewuri date de personalități cu faimă mondială ca Jaspers, Silone etc. rămâne nociv pentru Mișcarea Legionară indiferent dacă denaturarea adevărului a făcut-o Cioran sau cea făcut Bondy. La acest fapt mă gândeam când, în scrisoarea mea precedentă, am scris „să vedem ce mai avem de făcut". Mă gândesc deci să-i scriu lui Bondy dacă a denaturat declarațiile lui Cioran și mai ales dacă din elementele de la <u>periferie</u> „Transylvains du nord, les Bucoviniens, des Bessarabiens et Macédoniens" pe care le-a menționat Cioran el a reținut numai pe acesta din urmă. Această întrebare se impune cu atât mai mult cu cât și în revista „Preuves (Avril 1952) condusă de același Bondy, el a atacat pe

„les Roumains de Macédoine, experts dans les méthodes des Komitadji...etc". Trebuia să fie unul din cei care stăteau în acele vremuri. Vei vedea mai ales că am o greutate în traducerea textului care trebuie reeditat.

2) Revista „Ethos" se prezintă, după cât am putut aprecia din foile trimise nu numai în condiție tehnică dar și redacționale primitoare. În bună parte văd aceiași colaboratori ca la „Limite". Au ajuns de la „Limite" la *Limita*?!

Mi se pare bine că cineva de ai noștri poate avea un cuvânt hotărâtor la o astfel de publicație. În actuala fază când „Macedonenii" sunt loviți din toate părțile este bine ca măcar unii dintre noi să iasă din izolarea din trecut. Spre a dezarma prin prieteni, contact sau chiar prin simpla prezență, această ostilitate. Presupun că inițiativa a fost luată înainte de „cazul Cioran". Subtilă punere la punct în poemul „Întâmpinare pentru o istorie personală" fără indicație o va simți simțitul sau nesimțitul Cioran. Nu știu însă cum va fi interpretată de cititorul neavizat „îndârjirea" făcută lui.

Stilul „poemului" mi se pare cu totul original și este în ritmul trupurilor pe care le trăim. Uneori pare banal, dar din când în când se găsesc imagini atât de expresive încât răspândesc o strălucire și satisfacție estetică peste întreg conținutul. Mi-ar face plăcere să-l citesc în întregime. Mai ales că el se publică într-un cadru atât de intelectualizat.

3) Greutățile lui Cioran sunt incomplecte și tendențioase. El trădează o mare nesiguranță interioară. Deaceea oferă multe puncte vulnerabile pe care le-a atins Lozovan cel tobă de carte, cu stilul lui caracteristic.

4) Rândurile consacrate de Cioran lui Vulcănescu sunt emoționante. Dacă le-aș fi cunoscut mai înainte i-aș fi amintit lui Cioran că și Vulcănescu era cel puțin un admirator al Căpitanului și al Mișcării sale. La începutul guvernării legionare, din bradul Căpitanului a dat o sentință prin care combatea principiul că „oamenii nu pot fi judecători în propria lor cauză". Căpitanul a spus că: „principiul important omenirea pentru că crede în ... și respect."